

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ОЛТАРЪТ

Превод от английски: Сийка Петрова, —

chitanka.info

С пъргава походка мистър Слейтър се спускаше по Марпъл стрийт към гарата. Краката сякаш го носеха сами и усмивка озаряваше солидното му лице. Каква великолепна пролетна утрин!

Той си тананикаше някаква мелодия, доволен от седемблоковото разстояние до гарата. Изминаването му през зимата бе доста неприятно, но сега прекрасният ден му компенсираше всичко. Какво удоволствие е да си жив, а да пътуваш редовно всеки ден с влака е истинска радост.

В този миг един мъж в светлосиньо пардесю го спря.

— Извинете ме, господине — каза той, — Бихте ли ми казали как мога да стигна до олтара на Баз-Матейн?

Все още изпълнен от красотата на пролетната утрин, мистър Слейтър се замисли.

— Баз-Матейн? Не, не мога да се сетя. Олтара на Баз-Матейн ли казахте?

— Точно така — потвърди непознатият с извинителна усмивка. Той бе необикновено висок, с мургаво, фино лице. Мистър Слейтър си помисли, че това лице изглежда доста необичайно за тукашните места.

— Ужасно съжалявам — каза той след кратко замисляне. — Изобщо не си спомням да съм чувал за него.

— Благодаря Ви все пак — мургавият мъж кимна приятно и се отправи към центъра на града, а мистър Слейтър продължи в обратна посока към гарата.

Кондукторът продупчи билета му, мистър Слейтър се настани и се замисли за станалото. „Баз-Матейн“, повтаряше си той, докато влакът се носеше през опушените и занемарени ниви на Ню Джърси. Този чужденец сигурно греша. Норт Амброуз, Ню Джърси, бе малко градче, толкова малко, че всеки негов жител знаеше на пръсти всяка улица, къща и магазин. Особено що се отнася до такива като мистър Слейтър, живеещ в градчето почти двадесет години.

В разгара на работния ден мистър Слейтър осъзна, че почуква с молив по стъклената повърхност на бюрото си и мисли за мъжа със светлосиньото пардесю. Мъж с такъв странен вид, бе изключение за Норт Амброуз, спокойно, рафинирано, стабилно предградие, където мъжете обличат добре ушити костюми и носят малки кафяви куфарчета. Някои от тях са пълни, други — слаби, но всеки може да бъде взет за брат на другия.

Мистър Слейтър престана да мисли повече за това. Когато работният му ден приключи, той взе метрото за Хубокен, оттам влака за Норт Амброуз и накрая пое пътя към дома си.

* * *

— Открих го! — каза странникът. — Не беше лесно, но го открих.

— И къде се оказа, че е? — попита мистър Слейтър спирайки.

— Точно до Храма на Тайните Мистерии на Изиди — отговори странникът. — Глупаво бе от моя страна. Трябваше да попитам първо за него. Знаех, че беше тук, но никога не ми се бе случвало...

— Храмът на какво? — попита Слейтър.

— Храмът на Тайните Мистерии на Изиди — отвърна мургавият. — Всъщност те не са ни съперници. Гледачки, магьосници, цикли на плодовитостта и други подобни. Нямаат нищо общо с нашата сфера на дейност.

— О, така значи — мистър Слейтър погледна внимателно странника в ранната пролетна дрезгавина.

— О! — възкликна мъжът като погледна часовника си. — Не подозирах, че е станало толкова късно. Ако не побързам, ще забавя церемонията. — И като махна приятелски с ръка, той се отдалечи с бързи стъпки.

Мистър Слейтър продължи замислено към дома си. Олтарят на Баз-Матейн. Тайните Мистерии на Изиди. Приличаше на култове. Би ли могло да съществува нещо подобно в неговия град? Не, невъзможно! Никой не би наел подобни хора.

След вечеря той провери в телефонната книга. Нищо, нито за Баз-Матейн, нито за Тайните Мистерии на Изиди. Информацията също не му даде нищо.

— Странно! — той бе озадачен.

По-късно разказа на жена си за двете случайни срещи с чужденеца.

— Наистина — каза тя, пристягайки пенъоара си, — никой в града не би се захванал с някакъв култ. Съвършеното Бизнес Бюро не би разрешило. Камо ли пък Клуба на Жените или ПТА.

Мистър Слейтър се съгласи. Чужденецът сигурно бе сбъркал града. Навярно тези култове се изпълняват в Саут Амброуз, съседен град с няколко бара, филмова къща и доста съмнителни елементи сред населението.

На следната утрин, в петък, мистър Слейтър се огледа за странника, но видя само постоянните си спътници. На връщане — също. Очевидно човекът бе посетил олтара и си бе заминал. Или пък поемаше службата си там в часове, които не съвпадаха с графика на пътуването на мистър Слейтър.

* * *

В понеделник сутринта мистър Слейтър тръгна от дома си пет минути по-късно и бързаше да хване влака, когато видя пред себе си светлосиньото пардесю.

— Хей ти, здравей! — извика той.

— Ах, здравейте! — възкликна мургавият мъж и лицето му светна в усмивка. — Тъкмо се чудех, кога ли ще се срещнем отново!

— Аз също — каза мистър Слейтър, забавяйки крачките си.

Чужденецът вървеше, очевидно наслаждавайки се на възхитителното време. Мистър Слейтър знаеше, че изпуска влака си.

— Какво става с Олтара? — попита той.

— Горе-долу — отговори мъжът, скръстил ръце на гърба си. — Да си призная, имаме си малко неприятности.

— Така ли? — учуди се мистър Слейтър.

— Да — лицето на мургавия мъж помръкна. — Старият Алтерхотеп, кметът, заплаши да анулира разрешителното ни в Норт Амброуз, понеже не сме си изпълнявали задълженията по хартата. Но как, питам Ви аз. Дионисий Африкански през една улица срещу нас ни отмъква всеки подходящ, да не говорим за Папа Легба-Данбала, две врати по-надолу, който дори не подбира, подходящи, неподходящи, каквито му попаднат. Е, кажете какво да правим ние в такъв случай?

— Наистина не е много добре — съгласи се Слейтър.

— О, и това не е всичко — продължи странникът. — Върховният ни жрец заплашва да напусне, ако не предприемем нещо. А той е адепт

от седма степен и единствено Брахма знае къде бихме могли да намерим друг.

— М-м-м — промърмори мистър Слейтър.

— Ето защо съм тук — каза странникът. — Ако прибегнат до някакво мошеничество, аз ще отида по-далеч. Всъщност аз съм новият управляващ, знаете ли?

— О? — каза мистър Слейтър с изненада. — Да не би да се реорганизирате?

— Впрочем — отговори странникът — има нещо такова...

В този момент един нисък пълничък мъж се спусна към тях и сграбчи мургавия за ръкава на светлосиньото пардесю.

— Елор — изрече задъхано той. — Сбъркал съм при изчислението на датата. Това е този понеделник. Днес, а не през другата седмица.

— По дяволите! — отсече мургавият мъж. — Трябва да ме извините — обърна се той към мистър Слейтър. — Неотложно е.

Той се отдалечи с бързи крачки заедно с ниското човече.

Тази сутрин мистър Слейтър закъсна с половин час за работа, но изобщо не се притесни от това. Той седеше на бюрото си, очевидно погълнат от мислите си. Цяла верига от култове бе възникнала в Норт Амброуз и си съперничеше за паството. Кметът, вместо да се отърве от тях, не правеше нищо. А може би дори вземаше и подкупи.

Мистър Слейтър зачука с молив по стъклената повърхност на бюрото си. Как бе възможно! Нищо не би могло да се скрие в Норт Амброуз, един толкова малък град. Мистър Слейтър познаваше повечето от жителите по малките им имена. Как би могло нещо подобно да остане незабелязано?

Той посегна ядосано към телефона.

Информацията не бе в състояние да му даде номерата на Дионисий Африкански, Папа Легба или Дамбала. Кметът на Норт Амброуз, както бе информиран, не бе Алтерхотеп, а мъж на име Милър. Мистър Слейтър му телефонира.

Разговорът не го задоволи. Кметът настояваше, че познава всеки бизнес в града, всяка църква, всяка ложа. И ако имаше някакви култове — каквито и да са те — той щеше да знае за тях също.

— Заблудили са Ви, добри ми човече — каза кметът Милър малко по-покровителствено, отколкото бе приятно на мистър Слейтър.

— Няма изобщо хора с такива имена в този град, нито пък подобни организации. Ние никога не бихме ги разрешили.

Мистър Слейтър обмисли всичко това много внимателно по пътя към дома си. Когато слезе на перона на гарата, той видя Елор, пресичащ бързо Оук стрийт с къси бързи стъпки.

Той спря, когато мистър Слейтър го извика.

— Наистина не мога да остана с теб — каза той весело. — Церемонията всеки момент ще започне и трябва да съм там. И всичко заради тази глупава грешка на Лигиан.

Мистър Слейтър реши, че Лигиан е дребното пълничко човече, което бе спряло Елор сутринта.

— Толкова е небрежен! — продължи Елор. — Можеш ли да си представиш компетентен астролог да сгреши с една седмица съпадението между Сатурн и Скорпион? Но както и да е. Ще проведем церемонията тази нощ, независимо че ще бъдем с по-малко хора.

— Може ли да дойда? — попита мистър Слейтър без колебание. — Мисля си, че ако не Ви достига персонал...

— Да — замисли се Елор. — Но това е безпрецедентно.

— Аз наистина бих искал — каза мистър Слейтър, виждайки в това шанс да разгадае мистерията до дъно.

— Не мисля наистина, че би било подходящо за Вас — продължи Елор, а финото му тъмно лице бе замислено. — Без предварителна подготовка и всичко...

— Аз ще правя всичко, както трябва — настоя мистър Слейтър. Той действително искаше да хване кмета на местопрестъплението, ако успееше. — Аз наистина искам да дойда. Вие доста ме заинтригувахте с това.

* * *

Те се спускаха по Оук стрийт към центъра на града. Когато доближиха първия магазин, Елор се обърна. Той поведе мистър Слейтър два блока нагоре, един надолу, после преповтори един блок. След това те се насочиха обратно към гарата.

Беше станало съвсем тъмно.

— Няма ли по-кратък път? — попита мистър Слейтър.

— О, не — каза Елор. — Този е най-прекият. Ако знаехте само как обикалях първия път...

Те продължиха така, връщайки се назад с един блок, кръжейки пресичаха улиците, по които вече бяха минали, напред-назад из града, този град, който мистър Слейтър познаваше така добре.

Но колкото по-тъмно ставаше и колкото повече доближаваха познатите улици откъм най-неочаквана посока, мистър Слейтър започна леко да се пообърква. Той знаеше къде се намират, разбира се, но постоянното въртене в кръг го зашемети.

— Колко странно? — помисли си той. — Човек може да се загуби в собствения си град, дори след като е живял там близо двадесет години.

Мистър Слейтър се опита да познае улицата, на която се намираха, без да поглежда надписа, но точно тогава направиха едно съвсем неочаквано завъртане. Тъкмо реши, че са се върнали на Уолнът лейн, когато откри, че не може да си спомни следващата пресечка. Когато отминаха ъгъла, той прочете надписа.

„Лефт Орифайд“? Мистър Слейтър не можеше да си спомни никоя улица с такова име в Норт Амброуз.

Улицата не бе осветена и мистър Слейтър установи, че не може да разпознае нито един от магазините там. Странно, защото си мислеше, че познава малката бизнессекция много добре. Съвсем се обърка, когато минаха покрай една тумбеста черна ограда, на която имаше мътно осветен надпис.

„Храм на Тайните Мистерии на Изида“ — прочете той.

— Доста са тихи тази нощ, нали? — каза Елор, проследявайки погледа му. — По-добре е да побързаме. — Той ускори крачка, неоставяйки време на мистър Слейтър да зададе въпроси.

Сградите ставаха все по-странни и по-странни, колкото по-надолу по тъмната улица се спускаха. Те бяха от всякакъв калибър и форма, някои нови и блестящи, други стари и залинели. Мистър Слейтър не си спомняше някоя секция от Норт Амброуз да е като тази. Не беше ли това град в града? Дали не беше един нощен Норт Амброуз, за който дневните жители дори не подозираха. Един Норт Амброуз, достъпен само ако се движиш по отклоняващи се кръгове през познатите улици.

— Там се извършват фалически обреди — каза Елор, показвайки висока стройна сграда. До нея имаше едно изкривено и изкорубено като тронав стар кораб място.

— Седалището на Дамбала — каза Елор, посочвайки натам.

В дъното на улицата се бе разположила доста дълга и ниска бяла сграда, която мистър Слейтър не успя да разгледа подробно, защото Елор хвана ръката му и бързо го вмъкна през вратата.

Вътре бе съвсем тъмно. Мистър Слейтър усещаше движение около себе си и малко по-късно откри слаба бяла светлинка. Водейки го към нея, Елор говореше приятелски с някого.

— Ще ми помогнете ли да излезем от тази бъркотия?

— Трябва ли? — попита тънък глас откъм светлината.

Мистър Слейтър започна да различава сенки. Очите му привикнаха към мрака и той можа да види един мъничък, съсухрен старец пред светлинката.

Старецът държеше необикновено дълъг нож.

— Разбира се — отговори Елор. — А и той също има желание.

Мистър Слейтър откри, че бялата светлина беше окачена над каменен олтар. Той инстинктивно се опита да избяга, но ръката на Елор бе стегната около ръката му.

— Не можеш да ни напуснеш сега — каза Елор нежно. — Готови сме да започнем.

Множество ръце здраво хванаха мистър Слейтър и го задърпаха към олтара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.